

Ἄν ἀρρωστήσω, μάννα μου, καὶ δὲν ἀσηκωθῶ,
 ἔς τὴ βάνω γειτονίτσα μιὰ νέα ἀγαπῶ
 ὕμνηρ.

Νὰ παραγγείλω θέλω τῆς μαν-νίτσας μου
 ἔς τὴν-κάτω ἔιτονίτσα νὰ μὲ θάφουσι
 ἄρπ.

Ὅψὲς ἀργὰ ἐπέρνοννα ἀπὸ τὴ γειτονίτσα
 κ' ἐγροίκου κ' ἐδικάζετο μάννα καὶ θυγατέρα
 ῥήτ.

γειτονοκόριτσο τό, Ἀθῆν. ῥ'τουνουκόρ'τσου Θεσσ.
 Τρίκκ.) ῥ'τουνόκουρ'τσου Θράκ. (Αἰν. Ξάνθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ κορίτσι.

Ἡ κόρη, τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς ἐνθ' ἄν. : Ἡρθαν τὰ
 γειτονοκόριτσα καὶ τῆς κράτησαν συντροφιά Ἀθῆν. Πλιέ-
 νουμι τὰ πρ'κιά τ'ς, φωνάζουμι τὰ ῥ'τουνουκόρ'τσα Τρίκκ.
 Ἀρχόταμι κὶ τὰ ῥ'τουνόκουρ'τσα κὶ κάναμι χουρὸ Αἰν.

γειτονόπαιδο τό, ἁμάρτ. ἔιτονόπαιδο Νάξ. (Ἀπύ-
 ρανθ.) ῥ'τουνοπαῖδ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥ'τουνουπαῖδ' Θεσσ.
 (Τρίκερ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) ῥ'τουνουπαῖδ' Ἰμβρ.
 Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ παιδί.

Τὸ παιδί τοῦ γείτονος ἐνθ' ἄν. : Ἐφάα δὰ ἔιτονόπαιδα
 τὸ σπῖτι μας ὅλημερίς κὶ ὅλονυχτίς εἶναι μέσα Ἀπύρανθ.
 Παίζου μὲ τὰ ῥ'τουνουπαῖδια Ἰμβρ. Εἶν' ἀπ' τοῦ χουριὸ
 ῥ'τουνουπαῖδ' Τρίκερ. Συνών. γειτονόπουλο, δι' ὃ ἰδ.
 γειτονοπούλα2.

γειτονοπούλακι τό, ἁμάρτ. γειτονοπ'λάκι Πελοπν.
 (Γαργαλ.) ἔιτονοπου'άκι Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονόπουλο, δι' ὃ ἰδ. γειτονοπούλα,
 καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.-άκι.

Τὸ μικρὸν παιδίον τοῦ γείτονος ἐνθ' ἄν. Ἔναι τὸ γειτο-
 νοπ'λάκι μου ὁ Θύμνιος Γαργαλ. Ἦτονε ἔιτονοπου'άκι μας
 καὶ ξέρω το Φιλότ.

γειτονοπούλα ἡ, κοιν. γειτονοπούλ-λα Κάρπ. Κῶς
 γειτονοπούλ-λ^α Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. γειτονο-
 πούλτα Ἀστυπ. ῥ'τουνουπούλα Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἔιτο-
 νοπούλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἔιτονοπου'α Νάξ. (Βόθρ. Φι-
 λότ.) Οὐδ. γειτονοπούλιν Πόντ. (Κερασ. Τρίπ.) γειτονο-
 πούλ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γειτονόπουλο κοιν. ῥ'τονόπ'λο
 Θράκ. (Σαρεκκλ.) γειτονόπουλ-λ^αο Κῶς Λέρ. Μεγίστ.
 Νίσυρ. Ρόδ. γειτονόπουλτο Ἀστυπ. ἔιτονόπουλο Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) ἔιτονόπου'ο Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) Ἀρσεν.
 πληθ. ἔιτονόπουλοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -πούλα, δι' ἣν ἰδ. -πουλος. Οἱ τύπ. γειτονοπούλα,
 γειτονόπουλο καὶ παρὰ Σομ.

1) Θηλ., μικρὰ κόρη τοῦ γείτονος κοιν. : Παντρεύτηκε
 ἡ γειτονοπούλα κοιν. Ὅτι νὰ ἔχωμε μουςαφίρηδοι, baínoun
 οἱ ἔιτονοπούλες καὶ μᾶσε βοηθοῦνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οἱ
 γειτονοπούλτες λέμ-μον πῶς ἡδοντζάλεξα τσ' ἐπῆρα χαμά-
 λη Ἀστυπ. Ἦταν μιὰ φτωχὴ γειτονοπούλα Γ.Ξενόπ.,
 Τρίμορφ. γυν.², 44 || Ἀσμ.

Τὸ λεμονάκι τ' ἄγουρο τρῖβε το νὰ μυρλίζη
 καὶ τὴ γειτονοπούλα σου φίλει τὴν κὶ ἄς σὲ βρλίζη
 Στερελλ. (Παρνασσ.)

Μπερδεύτηκε μιὰ λεμονιά μὲ μιὰ νεραντζοπούλα,
 ἔτσι μπερδεύτηκε κ' ἐγὼ μὲ μιὰ γειτονοπούλα
 Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Μάννα δὲν ἔχον νὰ μὶ κλαίῃ, ὀρφὴ νὰ μὶ λυπᾶτι,
 μὸν' ἔχον τρεῖς γειτόνισσις κὶ τρεῖς ῥ'τουνουπούλεις
 Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Ποίημ.

Γειτονοπούλα λεμονιά, / πὸν ἔχει καμάρι ἡ γειτονιά,
 πὸν σπέρνει χιόνια ἔς τὶς ποδιές / καὶ ἔς τὰ Ἐπιτάφια μυ-
 ρωδιές

Τ. Ἀγρας, ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 9. 2) Οὐδ., νεαρὸς
 υἱὸς τοῦ γείτονος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ.
 Χαλδ.) : Φωνάζουν - παίζουν τὰ γειτονόπουλα κοιν. Ὀλη-
 μερίς κὶ ὅλονυχτίς εἶ' δὰ ἔιτονόπουλα μέσ' ἔς τὸ σπῖτι Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.) Μιὰ μέρα τὸ γειτονόπουλό της ἀποφάσισε νὰ
 πάη νὰ μαζέψῃ σαλίγκια (σαλίγκια=σαλιγκάρια) Πελοπν.
 (Λάστ.) Πῆρε δὴ τρία γειτονόπουλα γιὰ βοηθοὺς Γ.Ξε-
 νόπ., Πρωτοξύπν., 29 || Ἀσμ.

Λαφαδαργά, τὸ χτένισ-σου σιά, τὸ πέταλός-σου,
 κ' ἐτρέλ-λ^αανες κὶ ἀλώλ-λ^αανες τὸ γειτονόπουλ-λ^αός-σου
 (σιά=σιγά) Ρόδ.

Ἄν δὲ μὲ θέλῃς νὰ περνῶ ἀπὸ τὴ γειτονιά σου,
 βάλε νὰ μὲ σκοτώσουνε τὰ γειτονόπουλά σου
 Θῆρ. (Οἶα). Συνών. γειτονόπαιδο. 3) Ἀρσεν. πληθ., τὰ
 νεαρά τέκνα τοῦ γείτονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἐβῆκαν οἱ
 ἔιτονόπουλοι μέσα κ' ἐπιάσανε μὲ τσι ἔιτονοπούλες τὸ
 χορὸ κ' ἐργήσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

γειτονόσπιτο τό, Κρήτ. ῥ'τουνόσπ'του Θράκ. (Αἰν.)
 ῥ'τουνόσπ'του Ἰμβρ. ἔιτονόσπιτο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ σπῖτι.

Ἡ οἰκία τοῦ γείτονος, ἡ γειτονικὴ οἰκία ἐνθ' ἄν. : Τὰ
 ροῦχα κὶ τ' ἄλλουγο νὰ τὰ κρύψ' ἔς ἓνα ῥ'τουνόσπ'του Αἰν.
 Σὲ κἀνένα ἔιτονόσπιτο θά 'ναι Ἀπύρανθ. Ἐκεῖ χάμαι ἔι-
 τονόσπιτά 'ν' δὰ σπῖθια μας ('ν' δὰ=εἶναι τὰ) αὐτόθ.

γειτονούλα ἡ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούλα.

Ἡ μικρὰ γειτονιά 1 : Ἀσμ.

Σᾶς πῆραμε τὴ βέρδικα τὴ βεδεπλουμισμένη
 κ' ἔμειν' ἡ γειτονούλα σας σὰ χώρα γρεμισμένη.

γειτονόχοιρος ὁ, ἁμάρτ. ἔιτονόχοιρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ χοῖρος.

Ὁ χοῖρος τοῦ γείτονος : Σφάληξε τὴ βόρτα νὰ μὴν ἔβουν
 οἱ ἔιτονόχοιροι καὶ φά' δὴν οὔρνα (οὔρνα=τὸ ἀπόπλυμα,
 τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μέσα εἰς τὴν γούρναν).

γειτονοχώρι τό, ἁμάρτ. γειτονοχώρ' Τσακων. (Χα-
 βουτσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γείτονας καὶ χωριό.

Τὸ γειτονικὸν χωρίον : Βρέκα ἓνα ἀμάξ' ἀπὸ τὰ γειτονο-
 χωράα.

γειτονοχωρίτης ὁ, Γ. Ἀθῶν., Ν. Ἐστ. 1 (1927), 1086.
 Ἐκ τοῦ οὖσ. γειτονοχώρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτης.

Ὁ κάτοικος τοῦ γειτονικοῦ χωρίου : Τραύξε γιὰ τὸ χω-
 ριό, συντροφιά μ' ἄλλους χωριανούς καὶ μ' ἄλλους γειτονο-
 χωρίτες.

γελαζούμενα ἐπίρρ. Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 104.

Ἐκ τῆς μετοχ. γελαζόμενος, δι' ἣν ἰδ. γελῶ.

Μετὰ γέλωτος : Λέει γελαζούμενα ὁ ἐπίτροπος. Συνών.
 γελαστά.

